

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομή προπληρωτέα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρεῖς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7-8 χρ. λιάνες φύλλα. Γιὰ κάμμειά καταχώρησι εἶν ἔχει πληρωμή, οὔτε γιὰ τὰς γ' ω. σ. τοιούτῃσι. Κάμμειά καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δεῖ πιστεῖσθαι. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφεισις κάμμειά εἶν γίνεσθαι, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν ποῖ λά, νὰ ἔξερουν πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθῆναι, 1 Σεπτεμβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+5

Ρέντη.

Ὅταν μπῆ ὁ διάολος μέσα μας δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ ἡσυχά-
 τωμε. Ἐτσι μπῆκε καὶ μέσα ἓνας μέσα μου προχτῆς καὶ ὄλο
 μὲ γαργάλιζε νὰ πάω στὸ πανηγύρι τοῦ ἀποκεφαλισμένου
 αἰ Γιάννη τοῦ Προδρόμου.

Ἄπὸ δ'ὼ τόχα ἀπὸ κεῖ τόχα κατάφερα τὸν ἑαυτὸν μου νὰ
 πάμε κάτω. Δὲν μοῦ σώνει αὐτὴ ἡ κουταμάρα, ἀλλὰ ἔκανα
 καὶ μιὰ ἄλλη, ἤθελαν τὰ μουτρά μου νὰ πᾶν μὲ τὸν σιδηρό-
 δρομο Ἀθηνῶν, Περαιά, Πελοπόννησος, Κόρινθος, Στερεᾶς
 Ἑλλάς, πάσης ξεροκαμπίας καὶ μέχρι Μεγάρων.

Αὐτὸς, ἀδερφοί, ὁ σιδηρόδρομος μοιάζει σὰν βαπόρι, μαῦ-
 ρος σὰν ἀράπη, στρογγυλὸς ἀπὸ κάτω σὰν καίκι, μὲ κάτι
 σάλαις βαπορίσας πού πρέπει νὰ κἀνῃ κἀνεὶς τὸν σταυρό
 του πρὶν ἀνεῖθῃ ἀπάνω. Καμαροῦλες ἀπὸ δ'ὼ, καμαροῦλες
 ἀπὸ κεῖ. Κάτι πολιθρονίτσαις καὶ καιαπεδάνια ξέντητα καὶ
 κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ ἓνας βλάκας μὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ μὲ
 περικεφαλαία ἀσπρόμαυγια, ἤγουν οὐρανια, πού μὲ τὴν
 πρώτη βροχὴ πού θὰ ράη θὰ γίνῃ σὰν κατουρημένη, ὅ ὅποιος
 καὶ διάταζε ἀπάνω κάτω χωρὶς νὰ ξέρῃ τινὰς τί διάταζε καὶ
 αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὅπως δὴποτε σώνει πού βρισκότανε σὲ δου-
 λειά.

Ἄφοῦ σωθήκαμε ἀπὸ τοὺς γερμενοὺς καὶ τὰ ξέστρωτα χα-
 λίκια πού κοντέψαμε νὰ σκοτωθῶμε ζωντανοὶ καὶ νὰ πάμε
 πεθαμένοι στοῦ Ρέντη, μπῆκαμε μέσα καὶ καλοκαθίσαμε.
 Ἐχει καὶ λαστικὸς καναπέδες πού θαρρῶ πῶς ξεμηχανιά-
 στηκαν ἀπὸ τώρα. Ψευτούρα πρώτης τάξεως, ἀλλὰ φιγου-
 ράτοι.

Σὶν καλοκαθίσαμε, μᾶς λὲν κατεβῆτε κάτω κύριοι, γιὰτὶ
 αὐτὸς εἶναι τῆς Ἐλευσίνας. Κατεβαίνουν ὄλοι νὰ πᾶν στῆς
 ἄλλαις ἀμαξιαίς, πού ἦταν παστωμένες, δηλαδὴ, νὰ μένωμε
 ἔξω. Ἐγὼ ἐκεῖ. Δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὸ κουνήσω. Καὶ μοῦ λέει
 ἓνας ὑπάλληλος = Εἴστε γιὰ τὴ Λεψίνα κύριε; — Βρὲ εἶμαι
 γιὰ τὸ διάολο. Δὲν κατεβαίνω. Ὅπου θέλετε πηγαίνετέ με,
 ἐγὼ ποδάρια γιὰ κόψιμο καὶ ζωὴ γιὰ θάνατο δὲν ἔχω. — Γιὰ
 πού εἶσαι; — Αἶμαι γιὰ τὸν Ρέντη, ἀλλὰ εἶμαι καὶ ὅπου μὲ
 πάει ὁ σιδηρόδρομος. — Μὰ αὐτὸς εἶναι, εἶπαμε τῆς Λεψίνας.
 — Ἀς ἦναι μακάρι καὶ τῶν Μεγάρων, ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ.
 Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ξεκαθαρίσετε ἀπὸ ἀρχίτερα, καὶ ὄχι νὰ

γελάσατε τόσο κόσμο νάρθη δ'ὼ καὶ νὰ περιμένῃ ἀπόξω. Καὶ
 οὔτε κατεβαίνω, καὶ οὔτε πάω πουθενά, καὶ ἄς μὲ τραβᾷ καὶ
 ὁ σιδηρόδρομος. Ἐγὼ ἐδῶ μέσα ἔκανα στόπ.

Ἀς ἦναι μ' ὄλο τὸ στόπ μὲ κούνησαν καὶ μέβαναν σένα
 ἄλλο ἀμάξι ἀπόξω πού εἶμασθε πάλι σὰ σαρδέλες. Στὸ δρόμο
 ζοῦπ, ἓνας διάολος μουτζουρωμένος ἀπὸ πάνω μας πού ἔπεσε
 σὰν σταφύλι ἀπὸ τὸ ταβάνι. Ἦτανε, λέει, ἐπιθεωρητῆς, καὶ
 ἀπὸ τὴν μεγάλη του ἐπιθεώρησι πού ἔκανε, φύγαμε οἱ περισ-
 σότεροι χωρὶς νὰ πληρώσωμε, μπορούσθε ὅμως ἀπὸ τὴν πολλὴ
 σβελλοσύνη του νὰ καθαλλήσῃ καὶ ξεσθερκώσῃ κἀνεὶνα ἐπιβάτη.

Στὸ Ρέντη, ἦτανε κόσμος μυρμικιά, κατὰ ἐξαιρέσι ἐφέτος.
 Τὸ ξύδι πουλιώτανε γιὰ κορασί, δὲν πειράζει, πού νὰ τὸ ξε-
 κάνουν οἱ ἄνθρωποι, παρὰ στὸ πανηγύρι.

Κάτσαμε σένα τραπέζι πού στὸ πλάϊ μας ἦτανε κάτι κορί-
 τσα, ἓνα σωρὸ, καὶ ἄρχισαν τὰ ψι ψι ψι, καὶ τὰ κὰ κὰ κὰ,
 γιὰ νὰ γυρίσω νὰ τὰ δ'ὼ, χώνομε μέσα στῆς λάσπαις. Ντρά-
 πηκα, γιὰτὶ νὰ ἤμουνα μεθυσμένος στὸ διάολο, καὶ πετάγεται
 ὁ Ριγώνης, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, πού κατὰ διαβόλου τύχη
 βρέθηκε μπροστά μας καὶ λέει:

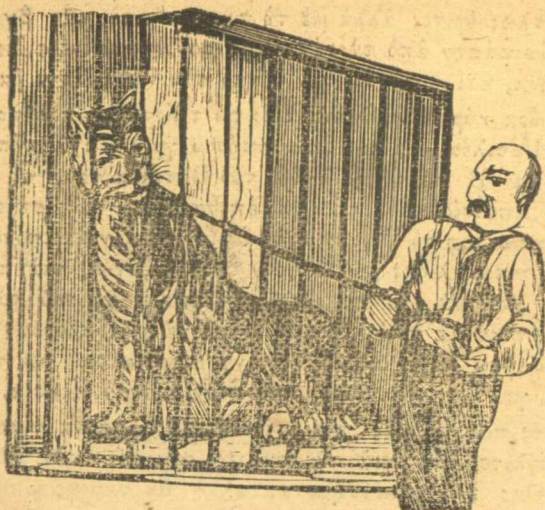
— Αὔριο στὸν Παληάνθρωπο.

Μᾶς πῆραν μυροδιὰ καὶ δὸς σουλάτσο τὰ κορίτσα ἀπὸ
 μπροστά μας. Φεύγομε. Καὶ ἦτανε γιὰ νὰ καθίσῃ πλέον τινὰς,
 ἀφοῦ μᾶς πῆραν στὴ τζορτζίνα καὶ ἡ γυναίκες;

Στὸ δρόμο πού πηγαίναμε, νὰ μιὰ ἀραπίνα μπροστά μας
 τὴν κυττάζω, γιὰτὶ μοῦ φάνηκε σὰν φάντασμα, = εἶχε σου-
 ρουπώσει = καὶ μοῦ λέει: — Κύττα με καλά, κι' ἂν δὲν σ' ἄ-
 ρέσω βάνε με στὸν Παληάνθρωπο. Τὴν φάγαμε κι' ἀπ' αὐτῆ.
 Λίγο πάρα κάτω δυὸ νοστιμογυναίκες, χωρὶς καθαλλίερω,
 Περαιώτισσαις, περνώντας ἀπὸ κοντὰ μας εἶπε τάχατές μας
 ἡ μία πρὸς τὸν ἄλλη.

— Τὸν εἶδες; Αὐτὸς εἶναι ὁ Παληάνθρωπος. Πέε του νὰ
 μὴ μᾶς βάνῃ αὔριο. Καὶ ἐγὼ σὰ χάχας τῆς ἔλεγα = Ὅχι. Ἀς
 ἔχουν χάρι πού δὲν βάζω τὰ ὀνόματά τους, γιὰτὶ εἶπαμε,
 πῶς ἐπιθυμοῦμε, νὰ ἔχωμε, μέχρι λόγων, συμμαχία καὶ ἐπι-
 μαχία μὲ τῆς γυναίκες.

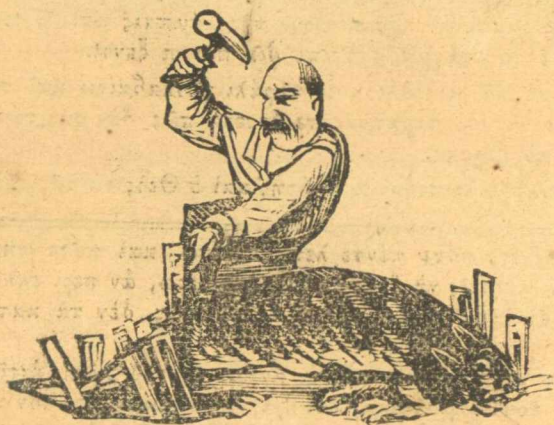
Στὸ σιδηρόδρομο τοῦ Περαιά, τὸν γέρο ἤρθαμε μὲ τὴν
 ἡσυχία μας, ἓνας μοναχὰ λίγο στὸ κέφι μοῦ κόλλησε τὸ πα-

Ὁ ἄγριος Λαός στὸ κλουβί.

Τὸ φαλλίδισμα τοῦ ψώφιου Λαοῦ.

Τοῦ ψώφου λαοῦ τὸ παλούκωμα.

Παρακαλοῦνται

ἀπαξάπαντες οἱ ἀνταποκριταὶ μας νὰ μᾶς ξεπληρώσουν ὡς τὸ τέλος τοῦ τελευταίου χρόνου ποῦ τελείωσε, ἐκτός τοῦ Συριανοῦ κ. Βασίλη Σάββα, ποῦ θύμωσε καὶ μᾶς ἔστειλε καὶ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔκανε νὰ λαβαίνομε. Νὰ ἀνταποκριταὶ μὴ ἓνα φορὰ.

Αὐτοὶ

οἱ ἀδελφοὶ Κούζιδες ἔχουν τὸ καλλίτερο μαῦρο χαβιάρι. Φαντασθῆτε πλὴν ποῦ ἀνεβαίνουν ἐξεπίτηδες καὶ ἀπὸ τὸν Περαιὰ ἀπάνω γιὰ ν' ἀγοράσουν. Κρυφὰ μούπαν πῶς τοὺς μένει ἀκόμα ἓνα βαρέλι, τὸ ὁποῖο εἶνε θεὸς τῶν θεῶν τῶν χαβιαριῶν.

Ὁ ψώφιος Λαός πίνει νὰ σηκωθῆ καὶ τὸν δέρνει ὁ Τρικούπης σας με νέα δάνεια.

Τὸν ταΐζει ἀπὸ τὰ δάνεια.

Τὸν μύρεψε, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἀρχίζει ν' ἀγριεύῃ.

Τόμπολαις

διὰ τοὺς καφετζίδες σὲ χαρτὶ χοντὸ καὶ γερὸ, ἐτ' ὑποθήκανε καὶ πουλοῦνται στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Ἀντωνίου Χαλοῦλου. Πάρτε κ. καφετζίδες γιὰτὶ θὰ τῆς πάρον ἄλλοι. Εἶναι περίφημο πρᾶγμα, θὰ τῆς ἔχετε ἀκόμη καὶ στὴν ἄλλη σας ζωὴ, ἀπὸ τὴν πολλὴ στερεότητα.

Γυρεύονται

ἐργάτριαις ραφτικῆς γιὰ μωδίστρα. Ἡ διεύθυνσις στὸ σπῆτ. μου.

Εἰς

τὸ πρακτορεῖο τῶν ἡφημερίδων πωλεῖται χαρτὶ.